

אולם הכל לא היה בסדר. בקיבוץ קיבלו את הצעיר בגישה שלילית, אף כי הוא עצמו לא הרגיש אולי בכך. אהבתה של בת-משק אינה ענין פרטי. מטבע העניינים, זהו ענין לקולקטיב. היא עלולה לגרום לעזיבת הבת, דבר שהוא הפסד חמור לקולקטיב הלוחם על בניו. והיא עלולה להכניס את בן-הזוג הור לקבוצה. לכן חשוב מי בן-הזוג. כל זה עבר בלב בני-המשק כשראו את הבחור השחרר, שבא לבקר את בת מש-פתת ארצי, שהיתה חביבת המשק. כל זה עבר גם בליבו של ארצי, האב. הוא התרחק יותר ויותר מן הרס"ר, היה שוכב חולה במיטה כשזה בא לביקור.

שמחון הרגיש ביחס המשפחה. בלי ידיעתה של מירה כתב מכתב לאב, התלונן שיחסו של זה הוא עדיין נובע מכך שמירה לבנה והוא שחור. האב השיב במכתב ארוך, שהוא מיסמך אנושי. הוא שלל את הטענה שיחסו גזעני, הצביע לעומת זאת על הניגוד התהומי בין השנים, גילה את אמונתו הכנה שזיווג ביניהם לא יעלה יפה.

"אתה תצטער!"

מירה השתחררה מן הצבא. הוא הוסיף

התותח הגדול: האיש שאישיותו שלטה בבית המשפט, הטיגור אשר לויצקי קט ממקומו, כמה דקות אחרי שהוכרז על הפסקת. מאחוריו נראה הקהל הרב שנכח באולם.

מירה במכוניתו לטבריה, נכנס לקפה הים של עבאדי לארוחת-ערב, ישב עמה שם כש-נכנסו במקרה סרן ורס"ר, שמכוניתם התקלה קלה בדרכם מבסיסם. מירה קמה כשראתה את הרס"ר. היה זה שמחון. הוא ביקש ממנה לצאת החוצה, כדי שיוכל לשוחח עמה. למחרת בבוקר נמצאה גופתה, כשסימני חניקה על צווארה, אולם שום סימני אלימות אחרים לא ניכרים על גופה ועל בגדיה.

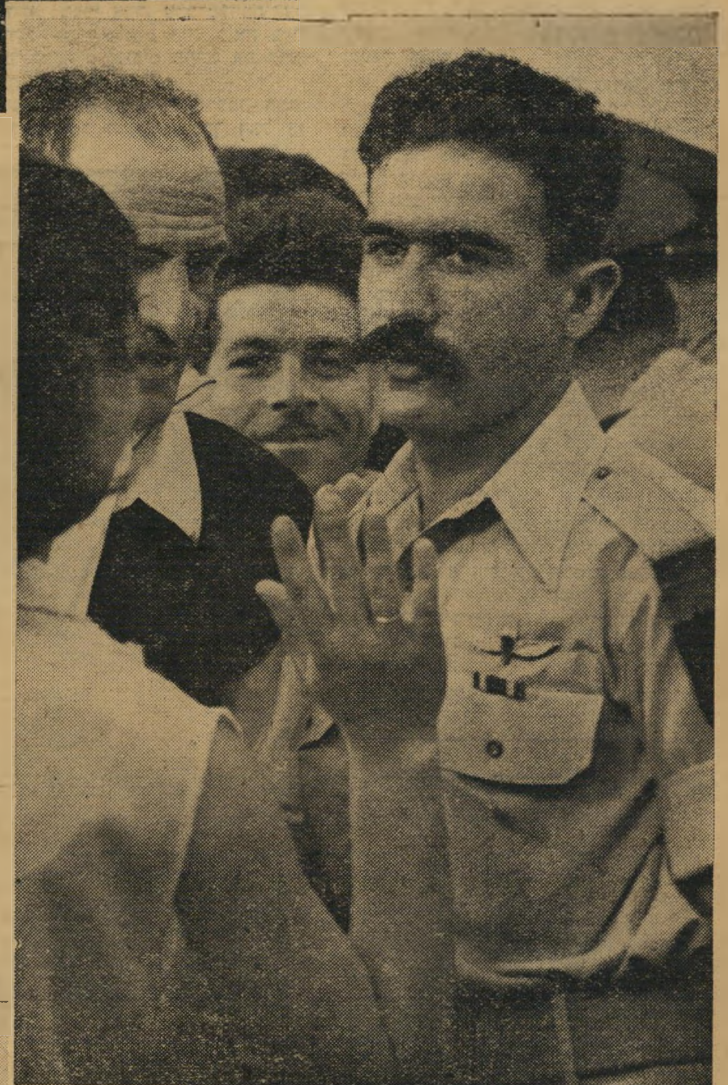
הבדלים תהומיים

לא היה זה משפט גנאי. השוטרים, ש"סיירו על הטיילת של טבריה וטוענים כי ראו את הרס"ר שוכב עם בחורה על הארץ, לא הצטיינו בעדינות לשונם. משפחת ארצי ארצי עצמה לא הופיעה בבית-המשפט. ממשק דגניה נכח רק יוסף ברק, כחול-העיניים ועדין הפנים, יושב-ראש הוועד למען החייל, שהצ"ליח לשכנע את הצדדים לבל יזמינו כעדים את בני המשק והמשפחה, הקרבנות האמיתיים של הסרגדיה. אולם פרט לסוף הטראגי לא היתה הפרשה מיוחדת במינה. להיפך, היא היתה רגילה מאד. יתכן שהיתה צריכה להיות רגילה בעם, שנוולד על ברכי הגירה המונית, ושקיימים בו הבדלים כה רבים של החי ורמה. אולי הצד המעורר שבפרשה הוא דוקא שהבדלים אלה, שהם עדיין תהומיים בדור האבות, מצטמקים והולכים במהירות כה רבה בדור הבנים, עד שיעלמו, כפי שיש לקוות, בדור הנכדים.

עוד באותו יום הקדים שמחון תרופה למכה, כתב לה מכתב, התקיף אותה על קטנוניותה, ועל כך שלא צריכים להיות סרן דות בין בני זוג. היה זה אפייני לו שכתב את המכתב קודם כל בלא-זקי, תיקן אותו, העתיק אותו בנקי, השאיר את הטיטא אצלו, תיקן אותה בין כל מכתביו, שהכילו הרבה מכתב-אהבה קודמים, בהם רבות הציטטות של סופרים זרים, מסוגו של רומן רולן. היחסים בין השנים לא נפסקו. אך הם התקררו. מירה עוד שלחה לו אותה תמונה מגתניה, רשמה על גבה: "כה יפה היה..."

"היינו מזרעזעות..."

היה ברור שאין עתיד ביחסים אלה. גרמה לכך לא התקרית הקטנה מסביב לפתק, אלא המצב החברתי הברור. הקולקטיב לחץ על מירה. "היינו מזרעזעות שבתורה משלנו תלך עם טיפוס כזה!" אמרה אחת מבנות המשק. נישואים עם שמחון היו מחייבים את מירה לעבור העירה. גם ההורים השפיעו. שמחון קרב אל בחורה אחרת, אולם אהבתו למירה גרמה להפסקת יחסים אלה. ואילו מירה קרבה, אותה שעה, לבחור אחר, אותו "כושי" קאופמן, שהכירה אותו במחנה הנופש. גם הוא היה צעיר חיפאי, גם הוא היה טיפוס שעורר אירצון בקרב חברי המשק, כשבא לבקרה בחורה שם. "מוזר שהבנות שלנו נמשכות דוקא לטיפוסים כה שונים מהן", הרחר אחד הוותיקים. המשך הסיפור הוא בגדר הויכוח המשפטי. בטוח רק ש"כושי" בא לדגניה, נסע עם

הנאשם: בשנת ההפסקה משוחח חיים שמחון עם אביו ואחותו. פניו מביעות את קור-הרוח ששמר עליו בכל שעות הדין.

לבקרה במשק, היא ביקרה אותו בבסיס. כשנסעה למחנה-נופש של קופת-חולים בנת"י, ביקר אותה שם. בביקורו השני התפתחה ביניהם קטטה, שציינה היטב את אפיים של הרס"ר בן ה-25, ושל בת המשק, בת 21.

בהחליטו את מדיו שכת לקחת את ארנקה. היא נתנה לו את ארנקה, והוא נשא אותו בכיסו, דבר נהוג למדי אצל זוג ישראלי צעיר, כשהבת אינה נוהגת לשאת ארנקה גדול. הם הלכו להצטלם, והוא שילם לצלם. הם אכלו גלידה, ושוב שילם הוא. אלא שה פעם נתקלו אצבעותיו בפתקה שהיתה בארנקה. היא חטפה אותה מיידו. ככל בחור אחר במצב זה, חטף את הפתק חזרה. מאותו רגע, ועד להגיע לבית-המלון המלך-דוד, בו התאכסן, התפתח ביניהם הויכוח בנוסח: "אתה תצטער כל החיים שלך אם תקרא את הפתקה!" ו"אני בחיים שלי עוד לא הצטערתי על שום דבר, ולא אצטער גם הפעם!"

התוצאה: היא עזבה אותו, הוא ארז את חפציו, חזר לחיפה.

ציטטות של רומן רולן

מה היה בפתקה? קטע יומן, הרהורים על החיים ועל מחנה-הנופש, מן הסוג שב-חורות ישראליות רבות מעלות על הנר.

האב והאם: בספטל הראשון, מאחורי הטיגורים, עוקב אביו של שמחון ואחיו, קצין חיל הים, אחרי כל מלה הנפלטת מפי הנא